ԱՇՆԱՆ ԱՐԵՒԸ

Արեւը մեր երախտիքը չընդունիր երբ իր լիակատար փառքին մէջ է եւ իր բոլոր ունեցածը՝ ջերմութիւն ու փայլ, կու տայ մեզի անխնայօրէն: Երբ լմանը կ'ընդունինք, դժգոհ ենք: Յուլիսի եւ Օգոստոսի մէջ կ'ուղղենք արեւին մեր գանգատները: «Ոհ, այս ո՛րքան տոչորիչ են ճառագայթներդ, քունի արգելք են, աշխատանքի՝ արգելք, վայելքի՝ արգելք»: Արեւէն կը փախինք իբր թէ մեզ հալածող թշնամի մը ըլլար, եւ մեր տուներուն մէջ ապաստան կը փնտռենք, կա՛մ ծառերու ստուերին տակ:

Բայց համբերեցէք մինչեւ որ աշնան ցուրտերը հասնին: Այդ եղանակին արեւին հանդէպ մեր դիրքը կը փոխուի: Մեր աչքերը դէպի երկինք յառած կը պահենք արեւին տաքուկ երեսը փնտռելով: Երբ մսինք կը դառնանք արեւին ուրկէ փախչեր էինք երբեմն: Երէկուան «թշնամին» այսօր կ'ըլլայ մեր բաղձալի բարեկամը:

Ի՜նչ տարօրինակ է մարդկային բնութիւնը: Աստուծոյ հանդէպ ալ մեր վերաբերումը նոյնն է: Երբ Աստուած անխնայօրէն մեր վրայ թափէ իր օրհնութիւնները, յաճախ կը մոռնանք զինքը եւ կը հեռանանք իրմէն: Բայց երբ ցանցառին անոր պարգեւած բարիքները, Աստուծոյ պէտքը կը խոստովանինք եւ իրեն կը դառնանք:

Աստուած «առատաբաշխ Աղբիւր» մըն է. իր բնութիւնն է առատաձեռնութիւնը: Շատ ունի եւ շատ կու տայ բայց ինչո՞ւ համար է որ իր առատաձեռնութիւնը մեր երախտիքը չի շահիր յաճախ: Ան որ ամէն օր կ'ուտէ, կը խմէ, կը հագուի, կը պատսպարուի հանգիստ տան մը մէջ, անտարբեր կը գտնուի, Աստուծոյ հանդէպ. բայց երբ մէկը, ինչպէս անհամար բիւրաւորներ պատերազմիկ երկիրներու մէջ, տիրող սակաւութեան կամ սովի մէջ, հազիւ թէ կտոր մը հաց ձեռք անցնէ, Աստուծոյ կը բարձրացնէ իր աղօթքը երախտաւոր սրտով: Ցիրաւի, մեր հոգեւոր յարաբերութիւններուն մէջ եւս Օգոստոսի արեւէն փախչողներու կը նմանինք:

Բայց դիտուած երեւոյթին միւս կողմն ալ կայ: Սա եւս նշմարիտ է թէ, ինչպէս արեւը ամէն եղանակի մէջ իր ջերմութեան եւ լոյսին առատութեամբը չողողեր երկիրը, նմանապէս Աստուած ատեն ատեն մեզի հետ վերապահութեամբ կը վարուի: Ատեն ատեն իր տուածներէն կարգ մը բարիքներ կը դադրեցնէ: Կը պատահի որ կորսնցնենք մեր առողջութիւնը, կամ մեր դիրքը, կամ մեր բարեկամը: Մեր այս փորձառութեանց աշնան մէջ ի՞նչ ընելու ենք: Յաճախ այս հարցումին պատասխան մը տալու հարկին տակ կը գտնուինք:

Ուրեմն՝ երբ Օգոստոսի արեւը չկայ, աշնան արեւուն գաղջ եւ աղօտ ճառագայթներովը գոհանանք: Կեանքի իմաստութիւնը այս կը պահանջէ: Եթէ Աստուծոյ հետ մեր յարաբերութիւնը անխզելի պիտի պահենք, անոր տուածներուն փիչն ալ շատին չափ գնահատել սորվելու ենք: Մեր ուշադրութիւնը դարձնելու ենք մեր չունեցածէն մեր ունեցածին վրայ: Իրա՛ւ, սա բարիքէն զրկուեցայ, բայց տեսնեմ թէ ձեռքս կը մնա՞յ բարիք մը որուն համար կրնամ Աստուծոյ շնորհակալ ըլլալ: Դրամս կորսնցուցի բայց պատիւս, նկարագիրս եւ բարեկամս պահեցի: Առողջութիւնս կորսնցուցի բայց ներքին խաղաղութիւնս եւ ընտանիքիս եւ բարեկամներուս սէրը կը վայելեմ: Մէկ կորուստի դէմ անվտանգ պահուած շահ մը դնել սորվինք: Անկարելի է կորուստներէ զերծ մնալ այս կեանքին մէջ. բայց երանի անոր որ իր փորձութիւններուն համար կրկնահաշիւ տոմար կը պահէ -- որ թէ՛ մուտքի կողմ ունի եւ թէ՛ ելքի: Երբ անցնի Օգոստոսի արեւին ջերմութիւնը, անոր աշնանային ճառագայթները մեր հոգիին միթէ՞ մխիթարութիւն եւ ուրախութիւն չեն:

ՎԵՐ. Ա. Ա. ՊԵՏԻԿԵԱՆ

digitised by A.R.A.R.@